

CARTA A UN MALTRACTADOR

Tant de bo sigui tot un malson. D'aquell del que vols despertar de seguida per comprovar que tot està bé i que només ha estat una mala jugada del teu cervell. D'aquell que quan finalment despertes et passes una bona estona desvetllat per por a dormir-te i tenir-lo de nou, però que al cap i a la fi l'endemà no li donaràs importància. Tant de bo sigui tot un malson.

Et recordava com una persona generosa, d'aquelles que sempre tenen un somriure a la cara i que només amb la seva mirada saps que pots comptar amb ella pel que sigui. Recordava també les paraules tan boniques que em vas dir el dia que va marcar un canvi en la meua vida. Aquelles paraules que em van fer sentir tan plena i estimada per unavegada en la meua vida. Amb el temps aquest record es va tornar nebulós. Ja no recordava el teu somriure, ni els teus afalacs cada matí al llevar-nos ni tampoc la sensació que m'envaïa cada vegada que les teves mans traçaven un breu recorregut pel meu cos. Ja no recordava el que era una carícia. Les vas començar a substituir per petits insults que amb el temps van agafar contundència i els vas anar acompanyant també amb petits copets a les galtes i al clatell quan resultava dir o fer qualsevol cosa que no et semblava bé. Amb el temps millorarà, canviarà, vaig pensar. Deu estar passant per un mal moment. Tu no tens la culpa, em vas fer creure. O em vaig fer creure, no sabia dir-t'ho amb claredat. Aquests cops van començar a formar part de la rutina. A vegades era pel simple fet de no haver respost el missatge a l'hora, de no haver comprat la marca de menjar que t'agradava o perquè no havia rentat els pantalons que volies posar-te l'endemà. M'esforçava tant per complaure tot allò que volies que a vegades m'oblidava que jo també necessitava temps, necessitava tenir el meu espai, per sentir-me com una persona normal, m'oblidava que jo també existia. Però això ja no era una prioritat per a mi. Va deixar de ser-ho.

Em vaig començar a sentir tan petita en un món tan gran que només pensava en escapar. Volia fer un crit tan fort, ple de sentiments que guardava en un racó del meu cor. Tenia tantes ganes de despertar d'aquest malson. Però mai no vaig poder fer-ho. Aquest crit es va ofegar entre el mar de llàgrimes que els meus ulls vessaven. Mai no vaig rebre l'ajut d'aquell príncep blau que em van prometre quan era petita. Per mi ja és tard, però per a una altra pot ser no. Ara cridaré des d'on sóc per elles, perquè no es mereixen el que tu em vas fer passar. Tot va ser per culpa teua. Per tu.

Tant de bo hagués estat tot un malson.